

THƯ GỬI DẤU YÊU (27)

Yêu dấu!

Giờ này em đã đi. Những cơn mưa buổi sáng, hắt ngang qua vùng ký ức, in đậm ngày đầu gặp gỡ của một chiều cuối thu.

Ánh mắt- nụ cười thoáng nhẹ mỏng sương, âm hưởng của Hà Nội, của một quang cảnh hữu tình, mà xa xa nơi đó, dấu chân người viễn khách tìm kiếm một điều gì đó rất thân quen. Đã bỏ lại, đã ra đi về một phương trời xa thẳm.

Một lời chào hỏi vừa đủ. Vừa đủ để băng khuâng.

Gặp nhau thật tình cờ. Yêu nhau như sợi tơ hồng trời buộc. Để từ đó, những áp ủ trù mến, những mặn nồng bên nhau.

Vòng tay anh ôm chặt lấy em. Em cuốn hút bên anh những đêm về, những sáng hồng ngái ngủ.

Chúng ta bên nhau trên những thành phố nô nức mời gọi. Hoa đang nở rục. Em ngập lặn trong tình yêu anh dành cho, trong yêu thương ngút tận, tưởng không bao giờ ngưng đọng, không bao giờ chia xa.

Tiếng hát em rục rờ giữa tiền trường sân khấu. Khuôn mặt em diễm lệ sau một dấu hỏi băng quơ. Và, dáng vẻ kiêu sa của em đã gây ngất những hồn trai, rủ lòng tơ tưởng.

Nhưng, như em đã nói. Em không cần ai, không cần những lời tỏ tình ong bướm. Em chỉ cần anh, chỉ cần trái tim anh dành cho em.

Em bắt cháp những lời đổ kỵ về anh. Họ ghen với những gì anh có. Họ ghen vì anh đã chiếm được trái tim em. Em thành lòng yêu anh. Yêu hơn bất cứ cái gì mà em có được. Từ lâu rồi, phải đã hơn năm năm, em mới tìm được cảm giác này.

Em thật bé bỏng bên anh. Em thật nhỏ bé trước cuộc sống đầy thử thách luôn trêu ghẹo mình.

Em không thể dối lòng là em rất ghen. Ghen với tất cả mọi thứ khi anh không có bên em.

Một lời nhắn, một cuộc gọi của em, mà anh không trả lời, tìm em như thất lạc. Em muốn buông bỏ hết mọi thứ. Những tốt đẹp nhất của anh dành cho em như muốn tiêu tan. Em muốn biến nó thành màu xám, không như màu xanh, màu hồng hiện hữu trong trái tim em.

Có thể, vì em quá yêu anh. Và, em sợ hãi hạnh phúc của mình sẽ vụt bay trong vùng không gian vô định.

Rồi em lại dần vật vờ với ý nghĩ đó. Em tự làm khổ em, khổ anh. Em đã làm anh buồn, làm anh phải thấp thõm, thao thức đợi chờ.

Đôi lúc, em thật ích kỷ. Bên anh, em đã không trọn vẹn với anh. Em đã lấy mất thời gian của chúng mình bằng những cuộc gọi, những lời nhắn xã giao vu vơ với những người không thân thiết. Em phải hiểu rằng; khoảng khắc đó rất vô giá của chúng ta. Em vẫn còn những lộn xộn trong công việc, bạn bè, người quen....Những mớ mớ mà em phải hòa mình với dòng sống khi chưa gặp anh. Đáng lẽ, em không nên phí phạm một phút giây nào của chúng ta.

Nhiều khi em thật bối rối. Anh gọi thì em cố tình không trả lời. Còn người xa lạ thì em lại trả lời. Em trách anh những điều không đúng. Chỉ vì em hoang mang với hạnh phúc mà mình đang có.

Người ta bảo: “ tình yêu lên tiếng thì lý trí ngậm câm...”. Em đã làm được điều đó. Nhưng em vẫn sợ. Một buổi sáng nào, một đêm nào đó sẽ không có anh, không có những nụ hôn nồng ấm thiết anh dành cho em.

Sự mâu thuẫn đã làm em nghi ngại nhiều thứ. Nhưng anh biết không. Em rất nhớ anh. Em yêu anh vô cùng. Em yêu anh bất chợt và ngấm vào lòng em từ lúc nào. Mỗi lúc, em nhận ra em có khuôn mặt rất giống anh. Mà càng giống anh, thì càng thương yêu anh nhiều hơn phải không anh. Em cứ nhìn vào tấm hình lúc nhỏ của anh. Và nhìn tấm hình chụp chung của hai đứa mình. Em cảm nhận là em đã vĩnh viễn thuộc về anh.

Em lém lỉnh với anh, nhưng em rất hời hợt với những diễn biến xung quanh. Em có bản lĩnh của em. Em cười vui, xã giao với mọi người bằng một sự gương gạo.

Có thể em còn bé, nên lúc nào cũng muốn nhõng nhẽo với anh để được anh nuông chiều. Và đôi lúc, em cũng muốn làm khổ anh như em đang khổ vì anh đây.

Thật ra, tận đáy lòng em không phải như vậy. Em yêu thương anh là tất cả. Không một từ ngữ nào diễn tả được tình cảm em dành cho anh.

Em nhớ lắm, cái nắm tay nhẹ nhàng ban đầu, cái bẽn lẽn của em không dám đối diện với ánh nhìn của anh. Em cảm động và mừng rỡ vô ngần khi anh vượt “ Vạn dặm sơn khê” để đến với em. Khi mà em đang quay quắt nhớ anh. Khi em gửi tấm hình “ngây ngô” của em đến anh là em mong lắm gặp anh.

Và, cũng từ đó, anh đã yêu thương em.

“....Mùa xuân đến, hương sắc nở

Sớm ngậm ngùi , bỏ ngõ theo sau
Anh mang đi, niềm nhung nhớ
Em nhủ lòng, tạc dạ yêu anh...”

Yêu dẫu!

Anh yêu em là thật. Có bao giờ em tự hỏi: “ Vì sao ta yêu nhau...”

Anh đã linh cảm phút đầu gặp em. Bài hát, như một nhắc nhở tìm nhau. Từng hơi thở đọng lại, từng tế bào anh ngây ngất. Cánh tay dài em vươn rộng. Giọng hát em cao vút, nhẹ nhàng, trầm bổng, xao xuyến lòng người.

Anh xúc động ngàn nào khi em nói tiếng thương anh, tiếng yêu anh. Anh giữ lại như một báu vật nghìn đời.

Mỗi lần em giận. Mỗi lần em hờn ghen, anh như người lạc thần.

Sáng nay, thành phố rất âm u, khi không có hơi thở của em, không có giọng nói hờn trách của em.

Thành phố này đã cho anh những điều kỳ diệu, nhưng hôm nay, thành phố như hoang vắng, thành phố đã bỏ quên một bóng hình.

Những con đường, nhưng nơi đến, những sợi tóc bay... có dấu chân anh, có dấu chân em, có những hạnh phúc cận kề của chúng mình.

Anh nhớ lời em nói: “ Em chỉ cần những giây phút bên anh, là em rất hạnh phúc. Đời người, em chỉ cần phút giây diệu tuyệt này...”

Tối qua, lại một đêm nữa anh thức trắng để nghĩ về em, để nhớ em.

Anh đã qua rồi cái tuổi sóng nổi, cái tuổi mà mình phải biết hy sinh, phải biết đem lại niềm vui, hạnh phúc, bóng mát...cho người mình yêu thương.

Anh chấp nhận tất cả mọi nghịch cảnh. Chấp nhận làm một kẻ đứng bên đường, dõi mắt nhìn theo bóng dáng em. Nếu anh không được đồng hành với em, anh hiểu. Trong cuộc sống này, có những thứ rất quý giá. Hãy trân quý nó.

Anh đã rất may mắn có nhiều thứ mà em đã dành cho. Anh sẽ không vùi vĩnh và đòi hỏi thêm gì nữa.

Hạnh phúc có thể là một lúc, một đời, nhưng hạnh phúc đích thực là điều mình cảm nhận. Tương lai em rất tỏa sáng. Và anh sẽ là một bóng mờ trong quá vãng.

Những điều anh nhắc nhớ, em ráng ghi nhớ: “ Thần tượng phải trong khoảng cách...”

Đừng để nó gần gũi quá, dễ phá vỡ đi sự tôn quý.

Khi kết thân với những người có lòng thì dễ cảm nhận được nhân cách và tấm chân tình. Còn khi quen với những người mặc cảm, tự ti thì họ sẽ nhìn mọi người xấu xa, đầy đố kỵ.

Trời hôm nay rất yên ắng, lòng anh cũng trầm mặc theo. Hình dung, giờ này em đang làm gì, đến đâu? Những nơi nào em đã gieo nhân cho họ, đã đem lòng từ tâm của em đến với những người không nhà cửa đang lạnh buốt mùa đông.

Anh nhớ lắm. Nhớ những giây phút bên em. Những giây phút rất riêng của anh và của em.